

Manifest per una vida digna. Cap a una existència garantida

Es compleix un any des de l'inici de la pandèmia mundial que ha posat en escac a totes les economies globalitzades. Va ser un 14 de març de 2020 quan el govern d'Espanya va decidir declarar l'Estat d'Alarma i el tancament de tots aquells serveis no essencials, juntament amb el confinament domiciliari, en un moment en què a penes remuntàvem la ressaca de la crisi econòmica del 2008 i el cicle polític d'impugnació al Règim del 78 es tancava provisionalment amb l'arribada de la malferida Unides Podem al govern, de la mà i subordinadament d'un PSOE que va començar a restablir la seua hegemonia.

Aquest context es tradueix en una paradoxa: les esquerres governen però han perdut la seua capacitat d'iniciativa social i cultural. Governen assetjades en tots els flancs per la dreta i apareixen cada vegada més deslegitimades davant d'aquells sectors socials que s'havien mobilitzat el 15 de maig del 2011 per a "no ser mercaderia en mans de polítics i banquers", per "una democràcia real ja" i perquè eren una "Joventut sense Futur". Sembla que som una derrota que governa. Malgrat això, la pandèmia no ha liquidat als moviments socials i un incipient cicle de protesta sembla tornar a obrir-se. Des de les xarxes de suport mutu durant els moments més durs de la primera onada, els sindicats d'inquilines i inquilines impulsant les lleis de regulació de lloguers, les protestes del Pla de Xoc Social, fins a les recents mobilitzacions per la llibertat d'expressió o la col·laboració en clau plurinacional amb el govern de coalició, que exerceix com a motor de pressió institucional per a prosseguir amb les polítiques de canvi social. Tot això ens demostra que no s'han liquidat les possibilitats de canvi en un sentit de justícia social i dignitat.

Se'ns presenta, així, una situació político-social excepcional, on, malgrat les limitacions, posseïm la possibilitat d'obligar a fer, d'aprofitar els buits i de presentar les nostres demandes. I no podem esperar més: 12,3 milions de persones (un 26,1% de la població) es troben en risc de pobresa o exclusió social, no podem seguir amb un IMV que no arriba a la població vulnerable, no podem seguir amb la precarietat, amb els hospitals desbordats o amenaces de desnonaments mentre que les elits es continuen enriquint amb la monarquia borbònica exercint de clau de volta i sustentació d'aquest model d'empobriment de les majories.

Per això, hem d'avançar en la concreció d'un programa, d'un crit, d'un clam, que tracte de resumir tot aquest sentit comú d'època. Avançar en la plasmació d'aquella llei que pugui garantir a tots els membres de la societat els mitjans per existir, que en el nostre context no pot ser una altra cosa que tot un paquet de mesures de rescat ciutadà consistent en una Renda Bàsica Universal, una sanitat pública i de qualitat i un habitatge digne. Fem del lema "renda, sanitat i habitatge", el nostre "pa, pau i terra".

Volem drets perquè fa ja temps que hem complert amb els nostres deures.

Agon, A Xanela, Debats pel Demà.